

Personer, der modtager hjælp, har endvidere pligt til at oplyse om ændringer, der kan have betydning for hjælpen.

Kommunen kan stille krav om lægeattest som dokumentation for sygdommen og kan anvende egen lægekonsulent til vurderingen af sygdommen. Dette følger af de almindelige regler om medvirken til oplysning af sagen. Kommunen kan også forlange at få oplysninger, som er nødvendige for at vurdere, om kontanthjælpsmodtageren er uarbejdsdygtig på grund af sygdom. I SM A-18-99 fandt Ankestyrelsen, at kommunen ikke var berettiget til at standse udbetalingen af kontanthjælp til ansøger, der var sygemeldt og derfor ikke havde pligt til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, og dermed heller ikke pligt til at deltage i aktivering. Der blev ved afgørelsen lagt vægt på de foreliggende lægeerklæringer fra egen læge, hvorefter ansøger var fuldt sygemeldt. Ankestyrelsen fandt imidlertid, at kommunen gennem indhentelse af yderligere lægelige oplysninger, eventuelt gennem speciallægeundersøgelse, efter en konkret vurdering ikke ville have været afskåret fra at tilsidesætte egen læges vurdering af ansøgers helbredstilstand og dermed hans rådighedsfritagelse.

Kontanthjælpsmodtageren skal give samtykke til indhentelse af oplysningerne. Manglende samtykke skal respekteres, men ønsker modtageren af hjælp ikke at medvirke, må kommunen træffe afgørelse på det foreliggende grundlag.

Kommunen skal give borgeren skriftlig besked om kommunens adgang til at indhente oplysninger og de konsekvenser, det medfører, hvis borgeren ikke medvirker til at skaffe oplysningerne.

Kommunen skal i forlængelse heraf give borgeren besked om, at manglende oplysning kan betyde, at hjælpen ophører. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger ad.7. Styrket opfølgning over for kontant- og starthjælpsmodtagere, der melder sig syge.

Behandling kan være en betingelse for hjælp. Behandling skal dog efter al erfaring med rimelig sikkerhed kunne medføre en forbedring af helbredstilstanden og/eller arbejdsevnen og må aldrig indeholde risiko for borgerens liv eller førlighed. Det er kommunen, der på baggrund af de indhentede oplysninger i sagen, herunder de lægelige oplysninger, træffer afgørelse om i hvilket omfang krav om behandling kan være en betingelse for fortsat hjælp. Krav om behandling kan alene stilles, hvis det medvirker til at bringe den pågældende tættere på arbejdsmarkedet. I SM 0-46-92 anføres følgende om kravet om udnyttelse af behandlingsmuligheder: "Det er almindeligt antaget, at min-

dre ufarlige kurative indgreb, der er lægeligt anbefalet, vil ansøgeren ikke være berettiget til at modsætte sig. Der er derimod ikke pligt til at underkaste sig undersøgelse eller behandling, der kan medføre fare for liv eller førlighed."

Forslaget

Det foreslås, at alle kommuner fremover får en pligt til at vurdere, om der er behov for at udarbejde en sygeopfølgningsplan. Samtidig fastsættes, hvornår denne pligt indtræder, nemlig umiddelbart efter at kommunen er blevet bekendt med sygdommen. En kommune kan blive bekendt med, at personen er syg, når personen på grund af sygdom er forhindret i at møde til en samtale med kommunen, arbejdsformidlingen, arbejdsgiver eller aktiveringssted, hvortil pågældende er indkaldt, eller et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Kommunen skal løbende vurdere, om der er behov for en plan, og kommunen skal mindst hver gang, der gennemføres en samtale som led i det individuelle kontaktførløb, jf. kapitel 7 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, foretage en vurdering af behovet. Der kan fx være behov for fornyet vurdering, hvis kommunen bliver bekendt med, at der er sket ændringer i sygdomsforløbet, fx fordi personen har afsluttet en sygebehandling eller er udskrevet fra sygehus, eller der på anden måde er sket forandringer i den sygemeldtes situation.

Kommunens vurdering af, om planen bør udfærdiges, kan bygge på oplysningerne fra den sygemeldtes læge, behandlingssted, aktiveringssted eller et evt. revalideringssted, hvis personen har deltaget i forrevalidering, og personens hidtidige sygdomsmønster. Vurderingen af, hvilke oplysninger, der skal indhentes, kan bl.a. foretages på baggrund af sygdommens karakter og sygeperiodens længde.

Er der tale om en enkeltstående sygemelding, vil der i første omgang typisk ikke være behov for en plan. Har personen derimod hyppigt gentagne sygemeldinger bag sig, vil der typisk være behov for en plan.

Planen bør sikre en overordnet koordination og indsats for at fremme personens tilbagevenden til arbejdsmarkedet.

Planen bør i lighed med, hvad der gælder for sygemeldte dagpengemodtagere, indeholde mål for opfølgning på såvel kort som lang sigt i langvarige sager, oplysning om sygemeldtes egen indsats, behandlingsindsats og fx aktiveringsstedets indsats. Planen skal have fokus på arbejdsmarkedet. Planen bør tage stilling til, om delvis raskmelding kan være en mulighed. Der bør i planen sættes fokus på, hvilken funktionsev-